16/09/2021

Η Ζήνα Λυσσάνδρου για τον “Άνθρωπο του Θεού”

/ Γνώμες

Στη βραβευμένη ταινία της Γελένα Πόποβιτς “Ο Άνθρωπος του Θεού”, η οποία έχει κάνει ρεκόρ πωλήσεων στη χώρα μας και έχει συγκινήσει χιλιάδες θεατές και στην Κύπρο, αναφέρεται με άρθρο της η Δήμαρχος Λευκονοίκου Ζήνα Λυσσάνδρου – Παναγίδη.

Αναλυτικά γράφει:

Ξέχασα πώς είναι να πηγαίνεις σινεμά. Έχουν περάσει αρκετά χρόνια από την τελευταία φορά που πήγα. Απόψε, έφυγα από την αίθουσα προβολής, συγκλονισμένη. Όχι μόνο εγώ αλλά και όλοι οι άλλοι που ήταν στην αίθουσα. Φεύγαμε σαν υπνωτισμένοι. Μαγεμένοι. Συνεπαρμένοι από το θέαμα, το βίωμα, τη μέθεξη. Πήραμε αρκετές δόσεις αγιότητας, ταπεινοφροσύνης, νηφαλιότητας, σεμνότητας, απλότητας, υπομονής, πίστης…

Η ταινία με τον τίτλο **«Ο Άνθρωπος του Θεού», «The man of God»,** η οποία έχει κόψει πολλές χιλιάδες εισιτήρια, παρουσιάζει τη ζωή, τους πειρασμούς, τις διώξεις, τις συκοφαντίες, τα βάσανα που πέρασε αγόγγυστα ο Άγιος Νεκτάριος, τα τελευταία τριάντα χρόνια της ζωής του, (1890-1920), έχοντας πλήρη εμπιστοσύνη στον Θεό και την Παναγία μας!

«Λίγα λόγια για την ταινία… **Η δημοτικότητα του Αγίου Νεκτάριου, Μητροπολίτου Πενταπόλεως,** προκαλεί τη ζηλοφθονία ορισμένων κληρικών στην Αλεξάνδρεια. Από φόβο ότι θα γίνει ο επόμενος Πατριάρχης Αλεξανδρείας, μέρος του κλήρου τον δυσφημίζει, με αποτέλεσμα να εκδιωχθεί από την Αίγυπτο. Στην Αθήνα πια, χάρη στην εξελιγμένη παιδαγωγική του τακτική, γίνεται ξακουστός και κοσμαγάπητος, και την ίδια εποχή επιδίδεται σε σπουδαίο συγγραφικό έργο. Ο φόρτος εργασίας, όμως, τον καταπονεί και αποφασίζει να αποσυρθεί στην Αίγινα, όπου ξαναχτίζει ένα ερειπωμένο μοναστήρι με τα ίδιά του τα χέρια, το οποίο χάρη στη φήμη του, μεγαλώνει. Η Μονή, όμως, δεν αναγνωρίζεται ποτέ, ενώ ο Άγιος Νεκτάριος κατηγορείται άδικα για ανηθικότητα. Στο Αρεταίειο νοσοκομείο, λίγο μετά τον θάνατό του, θα κάνει το τελευταίο του θαύμα. Η Εκκλησία αναγνώρισε στην Ιερή Μορφή του έναν σύγχρονο Άγιο, θαυματουργό και προστάτη των πιστών».

Όλα στην ταινία ήταν εντυπωσιακά, μαγευτικά, τέλεια! Η φωτογραφία, τα κοστούμια, τα σκηνικά, το μοντάζ, οι φωτισμοί, οι τοποθεσίες. Το σενάριο στα αγγλικά και η σκηνοθεσία της εξαίρετης **Yelena Popovic** μάς καθήλωσαν για δύο ώρες, ώστε δεν θέλαμε να τελειώσει… Όπως δεν τελειώνει και η συγκίνηση, την οποία κουβαλάμε και στο σπίτι μας για ώρες…

«Ο άνθρωπος του Θεού», που κατέγραψε ρεκόρ πωλήσεως εισιτηρίων, είναι μια ταινία ύψιστης αισθητικής. Με εξαίρετους ηθοποιούς, που ο καθένας απέδωσε τον ρόλο του άψογα, βασισμένη στην ιστορική αλήθεια, όπως ανακαλύπτουμε όσοι διαβάσαμε βιβλία για τον Άγιο Νεκτάριο, απογειώνεται με τον ηθοποιό ο οποίος ενσαρκώνει τον Άγιο Νεκτάριο, τον Άρη Σερβετάλη.

Συνταρακτική ερμηνεία. Καθηλωτική. Με τις εκφράσεις του προσώπου του, τη

γλώσσα του σώματος, τον τόνο της φωνής του. Στη διάρκεια της προβολής ξεχνάς ότι είναι ηθοποιός. Νομίζεις ότι όντως βλέπεις μπροστά σου τον Άγιο Νεκτάριο. Με τα γένια του, τα μαλλιά του, το βίωμα, τη στάση του σώματός του, το βλέμμα, τη φωνή, την έκφραση, τα λόγια, την αγιότητα που αποπνέει. Λιτός και απέριττος.

Έμαθα ότι ο ηθοποιός αυτός είναι άνθρωπος της πίστης. Αγαπά το Άγιο Όρος και ιδιαιτέρως τη Μεγίστη Μονή Βατοπαιδίου. Η πνευματικότητα την οποία αναδίδει η όλη παρουσία του, παραπέμπει σε πραγματικό μοναχό. Σε πραγματικό άγιο. Με συγκλόνισε η παιδαγωγική του μέθοδος, σύμφωνα με την οποία για τις αταξίες των παιδιών, έφταιγε εκείνος, ως διευθυντής της **Ριζαρείου Σχολής,** γι' αυτό και ζήτησε να μην του πάρουν φαγητό για τρεις μέρες, υπονοώντας ότι απέτυχε να τους εμπνεύσει και να τους νουθετήσει στον δρόμο τον καλό. Τιμώρησε τον εαυτό του με αποχή από τροφή, αντί τους μαθητές που έκαναν τις ατασθαλίες τους.

Ο άγιος άνθρωπος του Θεού μάς διαμηνύει ότι ποτέ δεν πρέπει να προδώσουμε τον ευεργέτη μας. Πάντα πρέπει να δεχόμαστε το θέλημα του Θεού αγόγγυστα. Να έχουμε απεριόριστη εμπιστοσύνη στον Θεό! Ποτέ να μη λιποψυχούμε. Ο Άγιος υπέμεινε όλο τον πόνο και την πίκρα του κατατρεγμού και των δολοπλοκιών. Νομίζω ότι η ταπεινοφροσύνη ήταν η μεγαλύτερη αρετή του, μαζί με την αγάπη την χωρίς όρια. Πλάι τους η μετάνοια, η καρδιακή προσευχή, ο συνεχής αγώνας.

Κάποιες σκηνές μού έχουν εντυπωθεί και συνεχώς τις φέρνω στο μυαλό μου, όπως πώς αντιμετώπισε τις συκοφαντίες, τις προσβολές και τους χλευασμούς. Τις χειρονακτικές εργασίες που έκανε, όντας επίσκοπος, τη φροντίδα του κήπου της σχολής, την καθαριότητα των τουαλέττων της, όταν αρρώστησε ο εργάτης, για να μη χάσει τη δουλειά του και το ψωμί της οικογένειάς του. Κυρίως, όταν έλεγε συνεχώς την ευχή του Ιησού.

Στο τέλος, συγκλονίζει ο παράλυτος δίπλα του στον θάλαμο του νοσοκομείου, στον οποίο δίνει ελπίδα, λέγοντας ότι ο Θεός τού επιφυλάσσει μια έκπληξη, ο οποίος σηκώνεται και περπατά, μόλις άγγιξε το ρούχο του ετοιμοθάνατου αγίου Νεκταρίου...

Αναντίλεκτα, αυτή η αριστουργηματική ταινία που μας οδηγεί σε ψυχική ανάταση, μάς αποδεικνύει περίτρανα και ταπεινά τι είναι η Ορθοδοξία, ο ασκητισμός, ο μυστικισμός της καθ' ημάς Ανατολής, η απλότητα, η υπομονή, η ταπεινοφροσύνη, η γαλήνη της ψυχής, η αγιότητα...

Στο τέλος επέρχεται η κάθαρση αβίαστα, αριστοτεχνικά, με την ένταση να κλιμακώνεται σταδιακά...

Συγχαρητήρια στους συντελεστές της ταινίας, ανάμεσα στους οποίους είναι και **η Ιερά και Μεγίστη Μονή Βατοπαιδίου,** όπως και **η Μητρόπολη Μεσογαίας και Λαυρεωτικής.** Μας πήραν στο σινεμά για να δούμε τις περιπέτειες ενός αγίου. Πόσο μπροστά βλέπουν ο Γέροντας Εφραίμ και ο Μητροπολίτης Νικόλαος! Χρησιμοποιούν την τεχνολογία για πνευματικό όφελος του ποιμνίου τους.

Θα ήθελα να τελειώσω με μια άποψη που με εκφράζει του κ. Ιάσονα Τριανταφυλλίδη ο οποίος έγραψε: *«Απλώς ο Άρης Σερβετάλης στον ρόλο του Άγιου Νεκτάριου δεν δρα σαν ηθοποιός κι όταν τελειώνει η ταινία, δεν ξέρεις αν πρέπει να χειροκροτήσεις ή να κάνεις τον σταυρό σου».*

Η Δήμαρχος Λευκονοίκου Ζήνα Λυσσάνδρου-Παναγίδη